

Τοπίο ("Υδρα) 0,50 x 0,61

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΗΤΑΡΑΚΗΣ

(1898 - 1963)

Ἡ τελευταία ἀτομικὴ ἔκθεση τοῦ Γιάννη Μηταράκη ἔγινε στὴν Ἀθήνα τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1963. Ὁ ἴδιος δὲν τὴν εἶδε ποτὲ — πέθανε λίγες μέρες μετὰ τὰ ἐγκαίνιά της. Ἡ ἀναδρομικὴ ἐκείνη ἔκθεση ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα μιᾶς ζωγραφικῆς καριέρας 42 χρόνων ποὺ ἄρχισε στὸ Παρίσι τὸ 1921.

Ὁ Μηταράκης γεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸ 1898. Ἀργότερα πηγαίνει στὴ Χίο — τόπο καταγωγῆς τῆς οἰκογενείας του — ὅπου καὶ τελειώνει τὸ γυμνάσιο. Τὸ 1915 φεύγει γιὰ τὴ Γαλλία. Ἐκεῖ σπουδάζει 6 χρόνια γεωπονικὴ, ἀλλὰ παίρνοντας τὸ δίπλωμα ἀπ' τὴ Σχολὴ τοῦ Γκρινιὸν ἐγκαταλείπει τὴν ἐπιστῆμη γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ στὴ ζωγραφικὴ. Παρακολουθεῖ γιὰ ἓνα πολὺ σύντομο χρονικὸ διάστημα μαθήματα ζωγραφικῆς στὴν Ἀκαδημία Λὸτ καὶ στὴν Ἀκαδημία Λὰ Παλὲττ μετὰ τὸν Φοκονιέ.

Ἀλλὰ γιὰ τὸν Μηταράκη ὁ πραγματικὸς χῶρος μαθητείας στὴ ζωγραφικὴ ἦταν τὸ Παρίσι τῆς δεκαετίας 1920 - 30, οἱ ἐπισκέψεις σὲ μουσεῖα καὶ γκαλερί, οἱ παραστάσεις τῶν Ρωσικῶν Μπαλλέτων τοῦ Ντιάγκιλεφ, ἡ μουσικὴ τοῦ Στραβίνσκου. Στὸ Λουβρο μελέτησε τὸν Ντελακρουά καὶ μετὰ τὴν εὐκαιρία συντόμων ταξιδιῶν στὴν Ἰταλία καὶ Ἰσπανία δέχτηκε τὴν ἀποκαλυπτικὴ δύναμη τῶν ἔργων τοῦ Τιντορέττο, τοῦ Γκόγια καὶ τοῦ Ἐλ Γκρέκο. Πέρασε πολλὰ ὥρες στὰ καφενεῖα τοῦ Μονπαρνὰς — μόλις λίγα τετράγωνα μακριὰ ἀπ' τὸ ἀτελιέ του — κάνοντας παρέα μετὰ Γάλλους καὶ ἀλλοδαποὺς καλλιτέχνες. Σ' αὐτὸν τὸν «μαγικὸ κόσμον» ὁδηγήθηκε μετὰ τὴν ἐνθάρρυνση τῆς Γαλλορουμάνας γυναίκας του Φαννῆ.

Τὸ 1922, ἓνα χρόνο ἀφοῦ ἄρχισε νὰ ζωγραφίζη, ἔγινε δεκτὸς στὸ Φθινοπωρινὸ Σαλὸν καὶ στὸ Σαλὸν τῶν Ἀνεξαρτήτων, ὅπου τὰ γυμνά του βρῆκαν εὐνοϊκὴ ἀπῆχηση στὴν κριτικὴ. Μέχρι τὴν ἐπιστροφή του στὴν Ἑλλάδα τὸ 1929 — καὶ τὴν πρώτη του ἀτομικὴ ἔκθεση στὴν Ἀθήνα ἐκείνη τὴ χρονιά — ὁ Μηταράκης πῆρε μέρος σὲ πολλὰ ὁμαδικὰ ἐκθέσεις στὸ Παρίσι καὶ σ' ἄλλες Εὐρωπαϊκὰς πόλεις. Μετὰ τὴν ἐπιστροφή του καὶ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ ἑλληνικοῦ τοπίου σημειώθηκε μιὰ μεταβολὴ στὴ δουλειά του. Τὰ σκοῦρα χρώματα τῶν τοπίων τῆς Βρετανίας ἔδωσαν τὴ θέση τους σὲ χρώματα φωτεινά, λευκὰ καὶ γαλάζια. Τὸ Παρίσι βέβαια παρέμεινε μιὰ ἐμπειρία κι ἓνα σχολεῖο. Ὅμως τὸ ἑλληνικὸ τοπίο ἔγινε ἡ πεμπτοῦσία τῆς δουλειᾶς του.

Ὁ Μηταράκης ἐγκατέστησε τὸ ἀτελιέ του στὴν Ἀθήνα ὅπου ἐνίστε ἔκανε κάποιον πορτραῖτο ἢ γυμνὸ. Κυρίως ὅμως ταξίδευε πολὺ συχνὰ στὰ νησιά Μύκονο καὶ Ὑδρα — ποὺ δὲν εἶχαν γίνει ἀκόμη τῆς μόδας — στὸ Πυργὶ τῆς Χίου, στὰ Μέγαρα τῆς Ἀττικῆς. Ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ, οἱ γάμοι, οἱ χοροί, τοῦ ἔδωσαν τὴν ἀφορμὴ νὰ ἐμπνευσθῆ τὶς μεγάλες συνθέσεις του. Σ' αὐτὴ τὴν περίοδο ἡ ἀπόδοση τοῦ ἀστικοῦ τοπίου κυριάρχησε στὸ ἔργο του. Στους πίνακές του ἀπὸ τὴ Μονεμβασία καὶ τὴ Σαντορίνη, ἡ θεαματικότητα τοῦ τοπίου ἀποτελεῖ ἀπλῶς τὸ φόντο πάνω στὸ ὁποῖο προβάλλεται τὸ κυρίως ἀρχιτεκτονικὸ θέμα.

Ἐπίσης ὁ Μηταράκης κάθε χρόνο περνοῦσε ἓνα μεγάλο διάστημα στὴν Ἀλεξάνδρεια ὅπου καὶ ἔδειχνε δουλειά του σὲ ἐκθέσεις. Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν περίοδο εἶναι ἀποκομμένος ἀπ' τὸν Εὐρωπαϊκὸν χῶρον καὶ τὶς ἐξελίξεις τῆς ζωγραφικῆς. Ἀντιπροσωπεύει τὴν Ἑλλάδα στὴν Παγκόσμια Ἐκθεση τῆς Νέας Ὑόρκης τοῦ 1939 καὶ στὴν Μπιεννάλε τῆς Βενετίας τὸ 1940, χωρὶς ὅμως νὰ πάη ὁ ἴδιος ἐκεῖ. Τὸ 1952 ἐπιχειρεῖ ἓνα σύντομο ταξίδι στὸ Παρίσι μετὰ σκοπὸ νὰ ἐπανασυνδεθῆ μετὰ τὴν εἰκαστικὴ κίνηση τῆς ἐποχῆς. Ὅμως ἡ ἐπίσκεψή του αὐτὴ δὲν τὸν ἐπηρέασε καθόλου γιατί πιά ὁ Μηταράκης ἀκολουθοῦσε τὸν δικὸν του τρόπο προσηλωμένος στὸ ὄραμα τῶν ἀδρῶν, ἀφηρημένων τοπίων τῆς Σαντορίνης καὶ τῶν Μετεώρων.

Ἦδη ἀναγνωρίζεται σὰν ἓνας ἀπ' τοὺς σημαντικώτερους νεοέλληνες ζωγράφους καθὼς μπαίνει στὴ τελευταία καὶ πιὸ δημιουργικὴ δεκαετία τῆς ζωῆς του. Ἀπὸ τὸ 1952 καὶ μετὰ ἐργάζεται μετὰ μιὰ συνεχῶς αὐξανόμενη ἐνεργητικότητα. Κάθε καινούριος πίνακας προωθεῖ τὴ δουλειά του ὅλο καὶ περισσότερο σὲ σημεῖο ποὺ ὁ ἴδιος βρίσκει προηγούμενα ἔργα του «εὐκόλα», στατικὰ καὶ πολὺ συμβατικὰ γιὰ τὸν ἀνήσυχον δυναμισμό του. Συνέχιζε νὰ ζωγραφίζη ἀφοσιωμένος δραστήρια στὴ δουλειά του μέχρι τὸ 1962 ὅποτε καὶ συνθέτει τὰ μεγάλα ἀφηρημένα τοπία του. Τὰ ἔργα αὐτὰ τὰ θεωροῦσε μιὰ ἀρχή, μιὰ καινούρια κατεύθυνση, τὴ βάση γιὰ μιὰ ἀνανέωση τῆς πορείας του.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΚΡΙΤΙΚΩΝ

«Έκτελεῖ τὸ καλλιτεχνικὸ τοῦ ἔργου μὲ τὴν ἱερότητα ἑνὸς ὑψηλοῦ λειτουργήματος καὶ αὐτὸ καθορίζει τὴν θέση τοῦ ἀνάμεσα στοὺς ἐκλεκτοὺς νεώτερους Ἑλληνες καλλιτέχνες».

Μαρίνος Καλλιγᾶς «Βῆμα» 24/11/1951

«Γεγονὸς εἶναι πάντως, πὼς στὴ στροφή ποὺ παρατηροῦμε στὴ ζωγραφικὴ του, χωρὶς νὰ μειώση καμμιά ἀπὸ τὶς πλαστικὲς τοῦ ἀρετές, μαζί μὲ τὸν αἰσθησιασμό, τὴ δυναμικὴ καὶ παραγμένη ἀτμόσφαιρα ποὺ διατηροῦν τὰ ἔργα του, συνεισχωροῦν μαζί μὲ μιὰ προϋοῦσα ἀπλοποίηση, στοιχεῖα σημασιολογικά, ποὺ ξετυλίγονται στὰ πλαίσια τοῦ ἀπροσδόκητου, προσδίδουν στὶς μορφές ἕνα ἄλογο ρυθμὸ καὶ ἀφήνουν τὴ φαντασία νὰ πλανιέται».

Τῶνης Σπητέρης «Ζυγὸς» Αὐγούστος 1959

«Ἐδῶ πιά τὸ χρῶμα δὲν εἶναι κάτι ξεχωριστὸ ἀπὸ τὸ σχῆμα, ἀντίθετα αὐτὸ γεννάει τὸ σχῆμα ἐξαπολύοντας τὴν δυνάμη του, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ὕλη βρίσκει τὰ ὄρια καὶ τὴν μορφή της στὰ πέρατα αὐτῆς τῆς κινήσεως τῆς ἀναπτύξεώς της. Μιὰ δραματικὴ αἴσθηση συμπληρώνει τώρα τὴ δυναμικὴ, ἴσως γιὰτὸ ὅ φυσικὸς κοχλασμός τῆς δυναμικότητος ἀρχίζει τώρα νὰ ἀντιστοιχεῖ μὲ μιὰ καθολικὴ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀποψη πνευματικὴ ἀντίληψη τῶν στοιχείων τῆς γενέσεως τοῦ ρυθμοῦ».

Ἐλένη Βακαλό, «Νέα» 1/2/60

«Στὴ γεωγραφικὴ αὐτὴ διαστολὴ τῆς τοπιογραφίας ὁ Μηταράκης ἔδωσε μιὰ εἰκαστικὴν ἔρμηνεία σύμφωνα μὲ τὴν κλίμακά της. Ἡ λεπτολόγος ἀνάλυσις τοῦ ὑπαίθρου παραμερίστηκε, γιὰ νὰ λειτουργήσουν ἐλεύθερα οἱ ἄξονες τῶν διαγωνίων καὶ καθέτων μορφῶν ποὺ συνθέτουν, στὴν ἀλληλοεξάρτησή τους, τὴν δυναμικὴ ὄψι τῶν εἰκαστικῶν τοῦ ὑπαίθρου».

Ἄγγελος Προκοπίου «Καθημερινή» 14/2/1960

«Ἡ καθαρὴτητα καὶ ἡ σαφήνεια τῆς ὀργάνωσης, ἡ συνεργασία ὄλων τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς σύνθεσης, ποὺ δὲν ἀφήνει θέση σὲ καμμιά παραφωνία, εἶναι μόνιμο χαρακτηριστικὸ τοῦ ἔργου του. Ἀκόμη καὶ στὶς προσπάθειες ποὺ κυριαρχεῖ τὸ χρῶμα μὲ τὴν ἔντασή του παρεμβάλλεται ἡ φόρμα μὲ τὸ βᾶρος της, βρίσκεται καὶ ἡ γραμμὴ μὲ τὴν κίνησή της γιὰ νὰ ἐξισορροπήσῃ τὸ σύνολο. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἐνότητα στὴν πολλαπλότητα».

Χρῦσανθος Χρήστου «Ζυγὸς» Ἰανουάριος 1964

«Ἡ γῆ λὲς καὶ δονεῖται ἀπ' ἕνα ἀσυνήθη χρωματικὸ παλμό, ἀπ' τὴν παραχῆ ἑνὸς ἀνήσυχου χρωστήρα. Ὅλο τὸ μουσικὸ τῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας του εἶναι αὐτὴ ἡ πυρετώδης ὄρχησις τοῦ χρωστήρα πάνω στὴν λευκὴ πάντα ἐπιφάνεια τοῦ πίνακα».

Ἄλέκος Κοντόπουλος «Ζυγὸς» Ἰανουάριος 1964

«Ἡ ὄλο καὶ βαθύτερη διείσδυση στὰ θέματά του παίρνει μὲ τὸν χρόνο μνημειακὸ χαρακτήρα. Τὰ ἔργα τοῦ 1962 ἔχουν μεγαλύτερες διαστάσεις, οἱ μᾶζες ὀρθώνονται καὶ ἐκτείνονται μὲ εὐρύτερο ρυθμὸ, τὸ συγκεκριμένο ὑποχωρεῖ γιὰ ν' ἀφήσῃ τὴ ζωγραφικὴ συγκίνηση νὰ δηλωθεῖ ἐλεύθερα, ἡ πλαστικὴ ἀναγωγὴ μεταφέρει τὴ σύνθεση σὲ πνευματικώτερες ἐκτάσεις ποὺ φθάνουν ὡς τὰ σύνορα τῆς ἀφαίρεσης».

Ἐφη Φερεντίνου «Ζυγὸς» Ἰανουάριος 1964

Μετέωρα 1,95 × 1,30

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

1929. Αΐθουσα Στρατηγοπούλου, 'Αθήνα
1933. Galerie Paul, 'Αλεξάνδρεια
1935. Αΐθουσα Continental, Κάϊρο. Galerie Alban, 'Αλεξάνδρεια
1937. Αΐθουσα «'Ατελιέ», 'Αθήνα. Galerie Alban, 'Αλεξάνδρεια
1946. Πνευματική 'Εστία, 'Αλεξάνδρεια
1948. Galerie Packard, 'Αλεξάνδρεια
1949. Galerie Lehman, 'Αλεξάνδρεια
1951. Αΐθουσα Παρνασσού, 'Αθήνα
1953. Αΐθουσα ξενοδοχείου «Κεντρικόν», 'Αθήνα
1957. Γκαλερί «Ζυγός», 'Αθήνα
1960. Γκαλερί «Νέες Μορφές», 'Αθήνα
1961. Αΐθουσα Δημαρχείου Χίου
1961. Αΐθουσα «Τέχνης», Θεσσαλονίκη
1963. Αΐθουσα «'Αθηναϊκού Τεχνολογικού 'Ινστιτούτου», 'Αθήνα

ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

1921. Salon d'Automne, Παρίσι
1922. Salon des Independants, Παρίσι
1934. 'Ομάδα «Τέχνη», 'Αθήνα
1935. Γκαλερί 'Αρνò Βιέννης
1936. 'Ομάδα «Τέχνη», 'Αθήνα καὶ Σόφια
1939. New York World's Fair
Πανελλήνιος 'Εκθεσις (χάλκινο μετάλλιο), 'Αθήνα
1940. Biennale Βενετίας
1951. 'Ομάδα «Στάθμη», 'Αθήνα
1952. Πανελλήνιος 'Εκθεσις, 'Αθήνα
1953. Galleria Nazionale d'Arte Moderne, Ρώμη ('Ομάδα «Στάθμη»)
1955. Αΐθουσα «'Ατελιέ», 'Αθήνα
Biennale Sao Paolo
'Ομαδική 'Εκθεση 'Ελλήνων Καλλιτεχνῶν, Σουηδία
Biennale 'Αλεξάνδρειας
1959. Galerie Creuze, Παρίσι (Σύγχρονη 'Ελληνική Τέχνη)
Γκαλερί «Ζυγός», 'Αθήνα
'Ελληνοαμερικανική 'Ενωση, 'Αθήνα
1960. Μουσείο Steed Art, Louisville, Kentucky ('Οργάνωση τοῦ Smithsonian Inst.) Πανελλήνιος 'Εκθεσις, 'Αθήνα
Α' Διεθνῆς 'Εκθεση Σύγχρονης Τέχνης, 'Αργεντινῆ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Σύγχρονος 'Ελληνική Τέχνη. 'Εκδ. «Ζυγός» 1961
Φώτου Γιοφύλλη «'Ιστορία τῆς Νεοελληνικῆς Τέχνης» (1821 - 1941).
'Αθήνα 1963
'Αγγελου Προκοπίου «'Ιστορία τῆς Τέχνης» (1750 - 1950). 'Αθήνα 1969
(τόμος Γ' σελ. 351).
Δ.Ε. Εὐαγγελίδη «'Η 'Ελληνική Τέχνη». 'Αθήνα 1969 (σελ. 158 - 159).
Larousse Encyclopedia of Modern Art. London 1965. 'Εκδ. Rene Huyghe
(σελ. 407)
D.A. Fatouros «An Approach to Contemporary Art» W. Grohmann
Ed. Art of our time. Thames and Hudson. London 1966.
Σύγχρονη 'Ελληνική Τέχνη. 'Εκδ. Καλλιτεχνικοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου
«'Ωρα». 'Αθήνα 1970
Tony Spiteris «L' arte dopo il 1945 - Grecia» ed. Capelli, Bologne 1971
(σελ. 49 - 50)

Κορίτσι 0,73 × 0,54

Με τὸ ἔργο τοῦ Μηταράκη ἔχουν ἀσχοληθῆ σὲ ἄρθρα τους καὶ κριτικές ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸν ἡμερήσιο καὶ περιοδικὸ Τύπο, οἱ τεχνοκρίτες : Ν. Ἀλεξίου, Ντ. Ἀντωνάκατου, Δ. Εὐαγγελίδης, Δ. Καλλονᾶς, Γ. Μηλιάδης, Α. Ξύδης, Κ. Οὐράνης, Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος, Σπ. Παναγιωτόπουλος, Ε. Π. Παπανοῦτσος, Ζ. Παπαντωνίου, Γ. Πετρή, Μ. Χατζηδάκις.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΕ ΜΟΥΣΕΙΑ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

Ἔργα τοῦ Γιάννη Μηταράκη βρίσκονται στὴν Ἐθνικὴ Πινακοθήκη, στὸ Μουσεῖο Μπενάκη, στὴ Δημοτικὴ Πινακοθήκη Ἀθηνῶν, Δημοτικὴ Πινακοθήκη Ρόδου, στὰ Μουσεία Ἀλεξάνδρειας καὶ Σόφιας, καθὼς καὶ σὲ ἰδιωτικὲς συλλογὲς στὴν Ἑλλάδα, ΗΠΑ, Σουηδία, Αἴγυπτο, Γαλλία.

Μετέωρα 0,63 × 0,81

Ἐναδρομικὴ Ἔκθεση 1 - 23 Φεβρουαρίου 1974
Καλλιτεχνικὸ Πνευματικὸ Κέντρο ΩΡΑ
Ξενοφώντος 7, Σύνταγμα, τηλ. 323.0698

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΩΡΑ"

Άναδρομική Έκθεση ζωγραφικής

ΓΙΑΝΝΗ ΜΗΤΑΡΑΚΗ

1 - 23 Φεβρουαρίου 1974

1. Αὐτοπροσωπογραφία 1932.....	71 X 59	Δραχ.	Ἀνήκει
2. Σπουδή στὸ διάλειμμα 1927	62 X 47		Ἀνήκει
3. Σπουδή στὸ μοντέλο 1927	57 X 46	Δραχ.	12.000
4. Μελέτη στὸ γυμνὸ 1925	54 X 37		Ἀνήκει
5. Ἐλώνι 1930	80 X 60	Δραχ.	50.000
6. Μέγαρο 1931	100 X 80	"	80.000
7. Μελάνη 1950	41 X 28	"	8.000
8. Μελάνη 1950	30 X 22	"	6.000
9. Γυμνὸ Νο I 1954.....	80 X 60	"	50.000
10. Γυμνὸ Νο II 1956.....	100 X 75	"	70.000
11. Γυμνὸ Νο III 1954.....	100 X 75	"	70.000
12. Γυναίκα 1952	80 X 65	"	56.000
13. Μοντέλο 1956	73 X 55	"	40.000
14. Ὑδραία 1948	73 X 55		Ἀνήκει
15. Γυμνὸ Νο IV 1954	90 X 65	"	56.000
16. Πιάτμος 1959	80 X 60	"	50.000
17. Τοπίο 1959	80 X 60	"	50.000
18. Πιάτμος 1959	80 X 60	"	50.000
19. Μετέωρα 1960	80 X 65	"	56.000
20. Σαντοράνη 1958	72 X 54		Ἀνήκει
21. Μετέωρα 1962	73 X 60	"	46.000
22. Σαντοράνη 1958	75 X 60	"	40.000
23. Μετέωρα 1960	80 X 65	"	56.000
24. Μετέωρα 1960	80 X 60		Ἀνήκει
25. Μετέωρα 1960	80 X 65	"	56.000
26. Μετέωρα 1960	80 X 60	"	50.000
27. Ἐληές 1959	73 X 55	"	40.000
28. Τὰ δέντρα 1960.....	65 X 54	"	36.000
29. Κοκκιναρᾶς 1959.....	73 X 55	"	40.000
30. Ἄγρός 1952	73 X 55	"	40.000
31. Ἐληές 1956	65 X 55	"	36.000
32. Ἐληές 1953	73 X 60	"	46.000
33. Ἐληές 1956	73 X 55	"	40.000
34. Σαντοράνη 1953	73 X 50	"	46.000
35. Σκῆρος 1948	73 X 55	"	40.000
36. Σαντοράνη 1958	73 X 60	"	46.000
37. Σαντοράνη 1953	73 X 55	"	40.000
38. Ὑδρα 1960	61 X 50	"	30.000
39. Σαντοράνη 1957	73 X 55	"	40.000
40. Πιάτμος 1959	73 X 60	"	46.000

41.	Λαύριο	1959	80 X 60	Δρχ.	50.000
42.	Έληά	1958	73 X 60	"	46.000
43.	Μετέωρα	1960	73 X 60	"	46.000
44.	Σαντορίνη	1958	80 X 55	"	56.000
45.	Σαντορίνη	1957	73 X 55	"	40.000
46.	Σαντορίνη	1959	73 X 60	"	40.000
47.	Τοπίο	1962	194X130	"	240.000
48.	Σαντορίνη	1960	80 X 65	"	Άνήμει
49.	Βαπόρια	1959	65 X 50	"	30.000
50.	Βαπόρια	1960	92 X 65	"	60.000
51.	Έληές	1957	80 X 60	"	50.000
52.	Πάτημος	1959	73 X 60	"	46.000
53.	Τοπίο	1961	80 X 65	"	Άνήμει
54.	Σαντορίνη	1957	73 X 60	"	46.000
55.	Σαντορίνη	1954	72 X 60	"	46.000
56.	Μετέωρα	1960	80 X 64	"	56.000
57.	Μετέωρα	1960	80 X 64	"	56.000
58.	Μετέωρα	1962	194X130	"	Άνήμει
59.	Σαντορίνη	1956	80 X 60	"	50.000
60.	Έληές	1960	72 X 60	"	40.000
61.	Μετέωρα	1960	72 X 60	"	40.000
62.	Μετέωρα	1960	80 X 60	"	50.000
63.	Μετέωρα	1960	80 X 65	"	56.000
64.	Μετέωρα	1961	72 X 60	"	46.000
65.	Μετέωρα	1958	64 X 54	"	Άνήμει
66.	Έληές	1959	80 X 65	"	56.000
67.	Μετέωρα	1959	80 X 60	"	50.000
68.	Μετέωρα	1960	80 X 65	"	56.000